

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

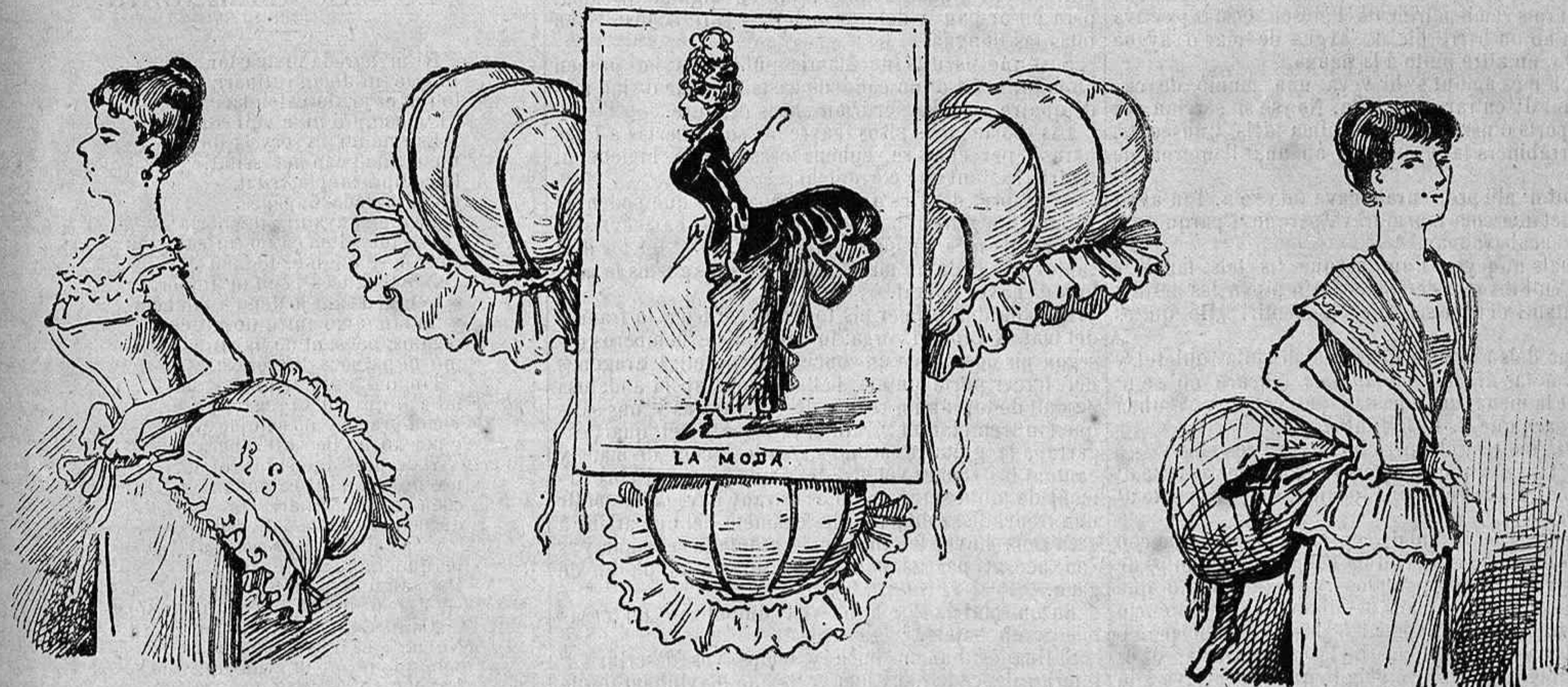
PREU DE SUSCRIPCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LA MODA Y LS SEUS RECURSOS.

!!PUFF!!

DE BARCELONA AL POBLE NOU.

Hí ha coses.

Las deu de la nit eran à la Catedral: dos quarts d'once à Santa Maria. A Llotja tres quarts de quinze.

No plovia gens, tampoch nevava, no feya fred ni pedregava. Pero feya vent.

Negres núvols de color de rosa pànsida, tapavan lo teló de boca del firmament.

Unicament s' hi veia un clar, ó un esqueix, ó un descusit no molt gran, d' un color molt clar; tant clar com un glop de llet o la conciència d' una monja, ahont hi feyan sombras las deu mil verges. Si bè no les feyan tant bè com las fà Mr. Novelus, les feyan millor que 'ls quatre bemols. Se comprenia desseguida que allà dalt hi tenen molta sombra en fer sombras. Se coneix qu' es un dels rams qu' explotan més. Sant Nassari diríja y Sant Llorenç s' ho mirava ab una ullera assentat à dalt d' un ramillete que li havian regalat y qu' acaba en punxa.

Jo venia de fer melons.

Volia anar à casa ab la tranyia; mes fòu impossible perque un municipal se l' havia emportat (crech à coll y bè) à casa la ciutat, per haver aixafat un paper de fumar ab lo qual ell (lo municipal no 'l tranyia) hi volta fè un cigarro.

A falta de tranyia vaig decidir fer lo viatje à caball dels mèus pèus.

Determinaciò feta, 'm vaig revestir de medis ab la santa ó salva intenció de posar lo meu valor à prova d' hipòdromo.

Portava 'l rellotje y la bossa dels... quartos à la mà, per darios al primer que 's presentés.

Vaig empindre 'l camí mitj caminant y mitj à peu. Las estacions (no parlo de monuments) del ferro-carril-tortuga-Planàs, estaven plenes de... soletat. Semblavan estacions de fora. Ja 'm creya trobarme à Vallcarca.

Los llums elèctrichs brillavan per l' ausència de sos raigs de resplandor. Los arbres del passeig somiavan truitas y pesavan figas.

Los pedrisos en forma de banchs (no de crèdit) estaven plens de fantasma. Semblavan del Odeón.

Al portal de D. Carlos hi havia alguns barrots, burots ó burots semi-petrificats. Pèl seu costat passava una dona ab un barril plé d' aigua de mar ó aigua de raims y un altre bulto à la panxa.

Un poch més amunt s' hi veia una muniò de carros à punt d' entrar en batalla. No sè si servian per fer transports ó per rompre l' ànima dels transeunts.

Los carabiners la feyan petar ab una llanterna d' sereno.

Una font d' allí prop enrahonava tota sola. Tan aviat deya la lletania com murmurava perque 'l parc que son vehi no s' acabava mai.

Los fanals no feyan llum perque 'ls tals fanals s' afaytan. Vull dir que de fanals no 'n pipan los desditzats habitants del passeig del Cementiri. He qu' es estrany?

L' aigua dels reguerons passava ab tanta quietut y misteri com las ninetes candoroses (encare no se n' ha perdut la mena) quan passan pèl carrer y veuen un algun coven que 'ls hi fà l' ullot.

Se sentia molt soroll; pero no 's veia res més.

Era tot tant negre que 'm creya trobarme à casa d' un carboner, à dintre d' una fogaina, ó à la panxa d' un capellà.

Jo caminava per instant de conservaciò, quan de cop sento que m' agafan pèl coll de la camisa, 'l ventre de las camas y 'l cul dels pantalons. Pensant que lo que 'm dominava eran las mans del diòni ab l' intenció de ferme pagar l' atreviment d' haver fet un petò ó varios à las rosadas galtones de la mèva xicoteta, ó d' algun lladregot que li feya goig lo que jo portava à la mà. Ausil! illadres!! socorro!!!! anava à cridar ab tota la forsa dels mèus pulmons y turmells; més lo coll de la camisa (y això qu' era impermeable) m' apretava tant fort que no vaig poder fer ni un crit...

No sé si vaig enternirlo ó si li ván fer por uns arbres (estranyesa; perque en aquell passeig casi ja no 'n hi ha cap) qu' en forma d' homes hi havia allí prop, lo certus es que dant jo una forta estrabada (de cuyas resultas los mèus nassos ván besar la terra) vaig quedar libre .. llibre! .. d' aquelles garras no quedantme altra senyal que una esgarrañada al clatell.

Fiero llavors al véure que jo era més potent que 'l que m' havia acomés, vaig creure 'm que més me temeria encare ab un' arma à la mà. Reculo, y ja anava à clavarli à qualsevol part un clau de ferradura que un manescal m' havia deixat lo dia avants per menjari cargols y que jo distretament m' havia ficat à la butxaca quan.. vaig adonarme que 'l que m' havia agafat no era altra cosa que.. una branca d' un arbre que 'l vent havia fet caure. Que 'n soch de valent!

A caball de las camas del meu i dividuo y en forma de velocípedo vaig posarme à caminar d' una manera elèctrica y no sè com ni de quina manera al cap de pochs moments me trobava à dintre d' un estanch (no d' aigua, sinó nacional).

Lo sereno, (un d' aquells que diuhen las dose, saren, lluviendu y nubladu à claps à claps) me vā acompañar à casa.

En sent al llit (després d' haver mirat si hi havia algú amagat à sota) vaig jurar no anar mai més al Carme la mèva xicoteta, causa de mon martiri l' havia coneguda en dit centro de .. recreyu è instrucció.

A la xicoteta li vaig escriure enjegantla à dida.

Y acabat me vaig desmayar.

L' endemà per lograr despertarme fou necessari que 'm rodejés al llit tota la familia, una comissió dels pensionistas de la borderia y hospici y un altra de la Junta de Sanitat tots ells presidits per una cumassió microscòpica de diputats de la nova diputació provincial. En Cavierito portava à la mà una espelma dins d' una paperina.

Lo cas no vā declararse sospechoso.

Are no ho fassin corre, perque aquest rasgo de valor me faria immortal y després s' haurian de gastar los rals per ferme un monument

TAUMALAPICH TEMIUQ.

LA MEVA ESCALA.

A la escala de casa hi ha tants pisos que son molts los días que m' equivoco de porta. Allò sembla una torre de Babel, perque hi ha gent de totes las províncies d' Espanya y de totes las nacionalitats del món.

A cada pis hi ha dues portas que venen de frente pujant, y després un corredor ahont se n' hi troben tres més. Total: dues botigas, quatre entrassols, y quatre replans ab cinch pisos à cada un. Total: vint-i-vuit habitacions que, à cinch persones unes ab altres suman cent quaranta vehins, fora dels gossos, gats, caps de viram y auells.

Figürinse que desde las cinch del matí fins à la una de la nit la escala es un tragi de gent. Las criatures ademès jugan tot lo dia fora dels pisos y tant aviat las unas ploran com las altres riuen, y cridan ó cantan ó balan.

Per un sis ó as, las donas desseguida s' esbalotan y es una excepció 'l dia que 'l municipal ó 'l alcalde de barri no hi tingan d' intervenir en alguna sarzuela, pra posar pau y deturar aquell desori d' insults en totes las llengüas.

Sort que 'ls dits funcionaris públics s' ho prenen ab la gravetat d' un cabó de gasteros que ó sinò més de quatre vegadas sortirian morts de riure.

Las portas dels pisos gayre bè son obertas à totes horas y per elles se veuen coses que la higiene hi tindria bastant que correjirhi.

Al vespre, després d' haver sopat, los que poden, s' hi arma un altre rebombori que a mi m' ha fet erissar los cabells més de quatre vegadas, sobre tot los dissaptes que cada hu manifesta segons sos gustos la alegría d' haver cobrat.

L' italià del primer pis toca l' acordeon; lo francés del mateix replà l' orga: lo músich de bomberos del segon pis nos regala un concert de corneti: l' aragonés del tercer porta quinta, balla la jota ab la andalusa de dalt de tot ab un repich de castanyolas y uns salts que fan tremolar tot l' edifici; l' alicantí del quart esgarrapa la guitarra, accompanyantlo picant de mans y cantant los demès vehins del replà y com à coronament de tanta saragata no es estrany devegadas sentir una trencadissa de plats, desfogament del que arriba à casa sens haver fet un jornal en tota la setmana y 's veu acosat per las pobres criatures que ploran de gana.

En un mateix dia hi he vist un enterro, un casament y un bateig.

Si tingues humor, lloch y temps, vos descriuria l' interior de cada habitació y 'ls que hi viuen, desde la iona que 's manté roja y fresca y gasta bons vestits, sense un treball conegut ó licit hasta 'l manobra que ab vuit ó nou rals diaris sosté à la muller y à la canallita y té 'l pis com una cambra real.

Allí no hi faltan jugadors y tahuls, calaveras de baixa estofa y casadas ab homes que no tingueren la feyna de durlas al altar. Tampoch hi faltan bons obrers y cusidores que son l' amparo dels seus pares, pobres vellets que ab llàgrimas de goig pagan los tendres cuidados dels seus fills.

Lo procurador de la casa es un home farrenyo, adust, sense.. anava à dir cor; pero bè déu tenirne, quan à la veïna del segon pis, una minyonassa com una torre, li fa franch lo lloguer y fins se diu que l' afavoreix ab algunas prodigalitats en las visitas que li fa més llargs y més sovint que no pas als altres estidents.

En demés quan arreplega à algun vehi que comensa à déureli mesadas y no té l' astucia de desapareixe deixant lo pis desembrassat y fins enduhentse las claus de la porta, omplintli las parets de rétols indecorosos y màximes que semblan escritas ab dinamita, fà pagar als pobres tota la rancunya que li causan las malifetas dels altres y 'ls pren los tristes y escassos mobles que posseheixen y 'ls tréu al carrer punt en blanch à l' hora menos pensada.

Es una escala aquesta ahont l' home pensador hi trobaria abundants materials per escriure contra la mala organisació de la societat del dia, que alimenta en sou seno tanta miserà y tanta putrefacció, que si no hi acut prompte y enèrgicament pera estirparho procurant redimirho, han d' acabar ab ella.

Pero qui s' hi enfonda en això? Què foren las satisfaccions y las alegries si no tingueixen al seu costat pera ressaltar més totes las desventures dels desheredats? Quin cel alcansarian los que tot ho tenen, si no existissen los miserables à qui de tant en tant socoren y així 'ls serveixen d' escambell pera despenjar lo trajo de virtut ab que tapan los mateixos vics que pretenen ofegar?

Pero jo no soch lo pensador, ni 'l filòsoph; jo estich en la mateixa escala que descrich; jo visch en aquesta casa que trontolla lo moviment de las màquines de la fàbrica del costat, exposantnos à tots al perill de que reventi la caldera vella, que l' amo apura per egoisme y perque habita un sumptuós edifici en l' ensanxe; jo no tinch vèu ni vot, ni puch fer posar lo peu à rotlló à ningú: si 'm dirigeixo à alguns vehins ab màximes morals, me diuhen que soch dels del ordre: si 'm queixo al procurador exclamantme de sa poca conciència ab los infelissons que no poden pagar, me tracta d' anàrquich; si critico a la dona que viu donant escàndol, per ella soch una rata de sagristia, si faig l' amor à la soltera del pis de sobre, soch un calavera.

—Qué tantas camàndulas! penso devegadas. Lo millor es no ficarse en llibres de caballerias.

Y axis he acabat per ferho y ja no dich res à ningú. Pago lo lloguer cada més y 'm tanco à casa. Me fico al lloch més apartat del pis, faig las mèvas coses y procura no sentir lo bullici y la saragata dels mèus vehins.

—Sents que alegres estan? me diu la mèva dona.

—Déu nos guardi d' aquesta alegria, li responch. Molt trist es riure pera matar las penas; pero més ho es quan se riu perque no hi ha ni instrucció pera comprendrelas.

Y de tot hi ha en la mèva escala.

ANTON DELS ASSES.

LO MEU CALENDARI.

Ni m' agrada malgastar ni que 'm digan rutinari; lo qu' es jo, de calendari ni 'n compro ni 'n vull comprar.

Es que no 'm serveix de res; no 'n tinch cap necessitat: lo comprarne, la vritat, no m' agrada, fà pagés.

Y si no, veyám: què porta? Los sants? Per ciò no 'm sab grèu: com ja sé quan és lo meu, del de 'ls altres poch m' importa.

Pèl meu sant jo dono audiència y 'm fà (això entre nosaltres) regalos; pel sant de 'ls altres .. jno hi ha poca diferència!

Tinch d' enterarme del que falta al qui 'm vull regalar, y comprarli y obsequiar... y per xò no ho vull saber:

Y després que si ho volia, no 'm fà falta 'l calendari: cada demati 'l diari, d' ben clà 'l Santo del dia;

y hasta 'l Santo de mañana, perque 'm puga preparar.

Pero algú m' observarà:

—Y 'ls trons? Y la tramontana?

Com sabrà si té de ploure? No 'm fà pas res l' ignorarho:

com que no puch evitarho francament, ho deixo coure.

No 'n trech més que l' amohinarme. si m' entero: com de sol

no 'n fà sempre qu' un hom vol, més m' estimo no enterarme

Y encare no vull parlar del que passa: devegadas lo pronostich diu «tronadas» y 'l que menos fà es «tronar»

Per ciò jo, mirantho bè, ni m' entero ni ho aprobo. Si fà «frets» bè prou qu' ho trobo, y si fà «calors» també.

Jo no compro calendari y 'l tinch millor que tothom: si en confiansa los dich «com» no 'm dirán pas lo contrari.

Quan me venen à cobrar lo lloguer.. ó bè 'ls llogués, dich: —Bo! S' ha acabat lo més.— Oy, qu' això no pot faltar.

Y també m' ho avisa 'l mestre si 'l meu fill reb instrucció.

Los de la contribució me avisar lo nou trimestre; y com que 'ls recibos cantan lo més que som, sempre ho sé:

Pero y las diades? També: Massa qu' elles ho bescantan.

Quan no sé per quinas lleys,
tot xicot pot espalldarme
las orellas y amohinarme:
Dich: —Vaja! Venen los «Reys.»

Quan lo cap me dona voltas
y hi ha escàndol y 's creu curro
l' home tant quan més fà 'l burro,
es que som à Carnestoltes

Y quan de cop res m' amohina
y 'l mon ja té such y bruch,
aqueell dia sè que puch
anà à enterrar la «sardina»

—Tots los teatros son tancats?

—Semana Santa se' ns dóna.

—Venen los fiols per la mona?

—Ja som à Pascua: enterats.

—Vaig depressa pè 'ls carrers

y 'm priva de crusarne un

lo municipal de punt?

—«Corpus Christi;» no hi ha mès.

Y aixis anantho observant,

de tot m' entero molt bé.

Lo sastre y 'l sabaté

m' avisan quan es San Joan

La calor que 'l cós me torra,

me diu que es lo temps de 'ls banyos.

—Marxan fora 'ls mèus companys?

—Es que tinch d' anà à la torre.

—Mohuen gresca 'ls estudiants?

—Som à 'ls últims de Setembre.

—Castanyeras? —Vé Novembre

qu' equival à dir «Tots Sants.»

Y quan grups bullangueros
per tot miro, y las entradas
ja no ho semblan, d' embrassades
pe 'ls celebres turroneros,

y tothom me felicita.

y 'm cobra, á mes d' aguinaldo,

los comptes fins l' últim saldo,

perque diu que 'ls necesita,

es que ja som à Nadal,

y per forsa haig d' alegrarme,

y l' endemà disposarne

á fer «balans» general.

per al fi, en lloc de fortunas,

entrístisme al sentí 'l «crach»

pues só al cap devall del sach

y trobaré las engrunas

* * *

Are que saben lo «com»
no 'm dirán pas lo contrari.
Jo may compro calendari
y 'n tinch millor que tothom.

JOAN MOLAS Y CASAS.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Lo fret ha mort al *Principal*, no 'l de aquests dies, sinó 'l de tota la temporada. Ni siquiera ha tingut forsas per passar las festas y veure si enganxava algun foraster. ¡Ah! Las pulmonias à aquesta edat son terribles.

Al *Liceo* la segona nota de l' escala repetida: es à dir, *res*. Divendres ensaig, dissapte ball de trajes... Diumenge havia de cantarse la *Favorita*; pero sembla que 'l gran tenor no estava bè. Los tenors també 's costipan. Desitjem de tot cor que no siga *res* y que com de costum y per molts anys surti aquell cartell de «Quedan despachadas todas las localidades».

En los demés teatros cap novedat.

Sarsuela al *Circo*, sarsuela al *Espanyol*, sarsuela al *Ribas*. Ja ho deya jo que ab això dels conservadors hi hauria molta sarsuela.

La companyia Moragas que funciona en lo teatro *Ribas* ha posat la *Doña Juanita*, en la qual s' hi distingeix en casi tots los números la Sra. Martí. Lo señor Palà fà un bon arcalde. Com que 'n Rius y Taulat diuhen que no tornarà à pujar, es precis tenirlo present per quan cayga en Coll y Pujol.

Lo *Bon Retiro* ha sigut se pot dir l' heroe de la setmana. Divendres va donar una funció gratuita. Un *Trovatore* ab arròs es cosa que no s' havia vist mai. ¡Y quins aplausos! ¡Y quin entussiasme!

L' endemà estreno de *Il Profeta*.

—Y qué tal?

—Ay Señor: quan vaig veure en los cartells que 's destinava à obras de beneficencia una part dels ingressos, ja ho vaig dir: —Serà un profeta per la mort de Déu!

Y en efecte: *nadie es profeta en su patria*.

Deixém apart al Sr. Sbordoni que vá fer esforsos colossals per salvarse del naufragi. Los demés van naufragar, y lo qu' es pitjor, en una mar de glas. Los patinadors estaven sobre 'l seu terreno.

En canvi las decoracions son molt acceptables, això al menos, sinó altra cosa, demostra la bona voluntat de la empresa.

Esperém qu' en successivas representacions los artistas serán més afortunats.

Una noticia, per si no la sabian. Pròximament donarà 'l seu benefici en lo teatro *Romea*, 'l galan jove Sr. Fuentes, estrenant una pessa del Sr. Ferrer y Codina y un monòlech del nostre company C. Gumà. Si tots los admiradors del fácil poeta tenen curiositat

de veure que tal ho pela com à autor dramàtic, al teatro no hi cabrà la gent, y 'l beneficiat ne serà de noms y de fets.

N. N. N.

EPÍGRAMAS.

Blassona de tenir títols
D. Sever, y no ho puch creure...
No es pas noble...

—Pero es rich
y té títols de la deuda.

—La filla de D. Pau Basta
diuhen que es un gran partit...
—¿Qué vols que 't diga?...

—Més gran es lo de 'n Sagasta.

—Dels diners que m' ha de dá
ja que no me 'ls pot torná,
dongoim algun interés

—Prou ni hi dono.

—Quin?
—No es res

—L' interés que té en cobrá.

JULIA CARCASSÓ.

ESQUELLOTS.

Adèu firas y festas, que aquest any hieu sigut d' istil
gòtic, perque haveu acabat en punta.

—Qui havia de dirlo després de aquell entussiasme,
dé aquells preparatius y de aquella febra?

Perdò, perdò forastès:
ja no hi tornarem mai mès.

Dissapar —y això que no s' havia anunciat en lo
programa— vā desencadenar un huracà, posantse à
fer brometa ab las penjarollas de la Rambla. ¡Quina
manera de divertirse!

Al vespre vā entretenirse en apagar llums: los fana-
lers los encenian y 'l vent los apagava. Lo vent va
guanyar. Unicament la llum elèctrica com à mès ade-
lantada que 'l gas, se reya de las bufades de la vento-
lera.

A la nit vā celebrar-se 'l ball de trajes en lo Liceo.
—Y qué tal?

—Ooh! Magnific: mitja dotzena de senyoras mal
engiponadas y una dotzena de guetos que no ván tirar
una cana, sinó tota una perruca en l' ayre.

Si al menos los mantegayres del carrer de la Boqueria
hi haguessen enviat al moro aquell de dalt del
terrasset...

Tothom deya: —Vaja «hay días de mala luna, que
todo sale al revés». Diumenge serà un altre dia: dium-
enge 'ns divertirem.

Programa del diumenje: Al demati, simulacro de un
incendi, en la casa de la Plassa de Santa Ana que ha
de tirar-se à terra. Gran concurrencia, perque tothom
esperava un gran espectacle: lo que menos, creyam
molts, que 's cremaria tota una mansana de casas.

¡Oh imaginació sedenta de emocions! ¡Y pensar que
no vā ser res! Figúrinx una casa que fuma ab pipa:
una mica de fumera per alguna obertura, y res mès.

Pero 'ls bombers ván treballar com uns heroes.
Sonan los pitos de alarma y 'ls individuos del cos ab
tots los utensilis se precipitan Passeig de Gracia avall
á pas de carga. En un moment arman las bombas,
preparan las mangueras, desplegan l' escala, y com-
mença à caure aguia.

Hi ha escenes desgarradoras quan se procedeix al
salvament de persones. S' extreu un matalàs... un
gos... y un bombero que fà 'l mort. Lo públich plora-
va... de riure.

Per la tarde gran concert en l' embelat del Passeig
de Colom. Hi sentit à dir que vā anar bè. Jo no 'n sé
res perque no vaig tenir ocasió de assistirhi. Això si:
vā comensar dos horas mès tard de la anunciada.

De totes maneres bó es consignar qu' encare avuy
en Clavé després de prop de dotze anys de ser mort
viu en lo cor de tots los catalans. Sa inspiració té
vida perdurable.

Per las sis de la tarde estava anunciada la cabalgata:
fixinse bè en l' hora: ¡las sis de la tarde!

Los carrers del transit ván omplirse de gent, ab l'
idea de véurela y anar-s' a sopar.

Y ván tocar las set, las vuit, las nou, las deu, las
onze... Quan passava per la Rambla eran las onze.

Se deya que formarian part d' ella molts carros, y
en efecte n' hi havia cinch, un per cada dit de la mà.

Un d' ells, lo de la Artilleria vā espalldarse pel camí.
Un altre, crech qu' era 'l del Circul de la Uniò Mer-
cantil, à l'última hora encare no estava llent. Dels
altres que s' anunciaian que hi anirian no n' hem
tingut notícies.

Los que vaig veure eran los següents:

Lo bombo del Escuder, sobre un temple grech-
egipci. Bonichs grups de màquines y productos de la
casa. Lo bombo avisava de lluny la arribada de la
cabalgata y vā prestar un gran servei als impacients.

Segon: la societat de salvament de nausfrechs Lo
carro representava una barca ab velas y remes, molt
bèn disposada.

Tercer: la fàbrica de mitj cristall de Vallés. Repre-
sentava un forn, instalat sobre una magnifica agrupa-
ció de productes de aquella fàbrica. Lo forn funcio-
nava derramant grans cantitats de vidre volador.
Presentava molt bon aspecte.

Quart: lo Centro industrial de Catalunya: notable
per la agrupació dels artefactes, y per la acertada ins-
talació de un taler mecànic que funcionava, à impuls
de una maquineta de gas.

Un capellà estava indignat.—Això es donar mal
exemple, deya «hont s' es vist sortir lo diumenje à
treballar pels carrers?

—Ay, ay, ay que per ventura vosté avuy no ha dit
y ha cobrat la missa?

—Clar que si, pero això es religiò.

—També ho s' lo teixir... Nosaltres tenim y profes-
sem la religiò del treball.

Tancava la marxa lo carro del Ajuntament. Estava
bè, era suntuós, no pot negarse; pero hauria estat
millor si en lloc d' estar iluminat ab llum Drumont
ho hagues estat ab llum elèctrica.

Total: pochs carros, per tant anunci y tanta espec-
tació. Los pochs empero bèn disposats, y fent honor
als artistas que van intervenir en son arreglo.

La cabalgata no ha sigut mès que un ensaig, una
proba de lo molt que pot fer Barcelona, lo dia que to-
tas las industries y totes las arts se contrapuntin à per
fer una gran manifestació industrial y artística. Los
elements hi son: l' únic que hi falta es l' entussias-
me... y potser també 'ls quartos.

Com que don Anton se 'ls emporta tots...

L' Ajuntament de Sans ha nombrat fills adoptius de
aquelle població à n' en Romero Robledo y à n' en
Sedó.

¡Vaya un parell de santets!

La Sembrich ja no tornarà à cantar en lo *Liceo*, y
es una llàstima, perque hi havia verdader desitj de
tornarla à sentir en condicions distintas à las de la
Lucia.

L' empresa s' excusa dihent que no ha pogut com-
binar cap mès representació per falta de un tenor de
gracia.

Y tant facil que li seria... ¡Fins podia enviarlo à bus-
car ab tranvia!

Lo Brusi va assistir à la inauguració del retrato de
'n Prim, colocat en la galeria de catalans ilustres del
Saló de Cent; pero diu que no va sentir res del discurs
que vā llegirse.

Es una llàstima; pero de segur que 'l dia que hi co-
loquin al Pare Claret, encare que 'l discurs lo pronun-
cihi un mut, l' entendrà tot.

Jo sento molt la desgracia que ha tingut lo bisbe
Català.

Havia anat à l' iglesia del Pi, se havia sentat en un
tron, sota do-sser, quan tot d' un plegat lo dosser se
desprén y li fà una banya sobre 'l front venerable.

Y lo mès cremador es qu' encare no s' ha pogut
averigar si aquell dosser era mestis ó integró.

Aquests percances podrian evitarse de una manera
molt senzilla.

Suprimint los trons y 'ls dossers.

Jesucrist anava descals pèl mon y seya à terra quan
no tenia banch ó cadira.

Y 'm sembla que Jesucrist dintre de la categoria
eclesiàstica representa alguna cosa mès que un bisbe.

¡Viva la industria nacional!

A la Mercè s' han comensat à posar en venta unes
medallas de plata y coure, destinadas à conmemorar
los casaments. En l' anvers presentan la imatge de la
Verge y en lo revers lo fondo queda llis per poderhi
grabar lo nom dels contrayents.

—Ay, ay si senyor... quan jo dich una cosa...
—Bueno, esta b'e: donchs si ho desitja de veras,
entornissen la dècima que 'm faria posar los turrons
malament.

A Espanya es Nadal tot l' any:
lo pais es lo tiò
y aquells que li fan mès dany
se li emportan lo turro.

En un restaurant:

—Moso: t'alguna cosa freda?
—Jo ho crech: los peus.

QUÈNTOS.

Llegia un autor novici un drama davant de una tertulia y un coneget critich v'a adormir avants de arribar a la meytat.

Al final v'a despertarse, y al preguntarli lo que li havia semblat, respongué:

—Senyors, si haig de parlarlos ab franquesa, trobo qu' es irrepresentable.

—Ab permis de vosté, digué l' autor ab tó de protesta com pot dir qu' es irrepresentable si no l' ha sentit tot?

—Cóm s' enten que no li sentit?

—No senyor, no: que 's figura que no l' hem vist com dormia?

—Oh, jove, desd' are en avant sàpiga qu' en literatura la son es una opiniò com un' altra.

Un marit, modelo de paciencia, està desesperat per haverli presentat un compte de vuit sombreros que s' ha fet fer la sèva senyora en una sola temporada.

—Verge Santi-simal exclama ¡vuit sombreros!... ¡Y això que la mèva dona no té cap!

A un empleat que 's queixa de guanyar un sou molt insignificant, li deya un amich per consolarlo.

—Al hivern ray...

—¿Qué vols dir al hivern ray?

—Home que com a l' hivern los dias son mès curts, arriba mès prompte 'l fi de mes.

En la clínica de un hospital, lo metje 's detura davant de un malalt, y després de polsarlo, diu:

—Lo trobo molt millor queahir.

—Potser si, respon l' enfermer; pero ha de saber una cosa y es que aquest malalt no es lo deahir: aquell v'a morirse, y aquest altre ha passat a ocupar lo seu llit.

—¡Ah! això es diferent... Bueno, donchs que segueixi prenent la mateixa medicina.

En una tertulia:

—Vaja, Arturo, ensenyam la tèva xicota.

—No hi ha cap inconvenient g'veus aquella ròssa de allà baix?

—Aquella... si, vaja noy te felicito, es guapissima.
—Donchs es la que séu al seu costat.

Un jove que viu en una casa de dispesas, lo dia del sant de la patrona li regala un anell fet de cabell.

—Home molta gràcies, diu la obsequiada: suposo que serán de vosté.

—No, senyora, no... serán de vosté mateixa ó de la cuynera... los hi anat trayent de l' escudella, que 'ns ha servit durant l' any que fà que visch a casa sèva.

—D. Joan, D. Joan, diu un pèrdis dirigintse a un senyor que passa per la Rambla, 'l qual més de quatre vegadas l' ha tret de apuros; pero que ja comensa a estar escamat.

—Digui, que se li ofereix?...

—M' alegra molt de veurel... precisament are passo un gran apuro... A casa no tinch ni un céntim, y fà tres dias que no m' entra res calent al cos.

Y D. Joan, escurrent lo bulto:

—Vaja, home, vaja, no fassa gatadas... miri que patirà del ventrell.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

SONET.

Al ciutadà TOTAL.

Amich Prima segona Tres postrera
de segur que dirás... quina gatada...
quin humor!, fa un sonet d' una xarada
en lloc d' un tema bò que quart-tercera.
Mes jo sempre he tingut la gran fal-lera
que la forma del vers es molt mirada,
per 'xò si 'n faig algun, cada vegada
me miro invers segona ab la Primera.
Tens prima inversa... avant... Vinga fer versos
Si son bons, serà bò qualsevol tema;
si 'ls versos que tú fas no son perversos
que importa si es xara la ó bé un poema!
Vingan xaradas, donchs, cada setmana
com las que tú remets a La Campana.

SACH DE MAL PROFIT'

II.
D' una total de 'n Hu-dos
pendre volia una hu-tres;
mes vaig quedarme confós
al veurem prompte sorpres.

J. S. P.

ANAGRAMA.

L' Agna ha vingut de Total
tot y seca com un pal.

MARTINET DE SANT MARTÍ.

SINONIMIA.

Al tot de la cantonada
la Tot espera sentada.

NAS DE PUNTA INGLESA

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 — Nom d' home.
3 7 1 2 5 5 — Animal
3 4 5 4 1 — Nom de un café de Barcelona.
3 4 3 4 — Fruit d' Amèrica.
1 2 7 — Los auells ne fan.
5 6 — Nota musical.
7 — Vocal.

D. T. DESPERAT.

TRENCA-CLOSCAS.

NI ERA PITA.

Combinar aquestes lletras de manera que formin el nom de un carrer de Barcelona.

MARTÍ ROCA Y S.

CONVERSA.

—Tú vina 'l dia que 'm casi:
mira, si no vens, renyits.

—Y cóm se diu la xicotá?

Entre tú y jo ho havém dit.

VICTORÍN OTERO.

GEROGLIFICH.

CLX

P

VIII

SON

III

C. PILLO.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Cas-te-lar.
2. Id. 2.ª.—O-li-va.
3. MUDANSA.—Sal-Sil-Sol.
4. ACENTIGRAFO.—Mata, Mata, Mata.
5. TAENCA-CLOSCAS.—Argentona.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Frascuelo.
7. ROMBO.

C
P E P
C E S A R
P A L
R

8. GEROGLIFICH.—Quatre menos dos es dos.

D. QUIJOTE DE VALLCARCA

PASSEIG CÓMIC-TRÀGIC-EXTRAORDINARI

PER

C. GUMA

Forma un elegant tomet en quart, esmeradament impres sobre paper satinat

Preu: DOS rals.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y en las principales llibrerías y kioscos y en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

ALMANAQUES AMERICANOS DE PARÉD.—Grande y variado surtido en formas, tamaños, dibujos y precios, desde 2 reales en adelante.—Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20.

LIBROS PARA AGUINALDOS Y REGALOS.—Con preciosas láminas en negro y colores, encuadernaciones de lujo. Surtido completo. Librería Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 23

COSAS DE LA SENMANA.

Desengany dels botiguers.

Desengany de la rifa.

L' ESQUELLA envia un aplauso als autors y artistas de la cabalgata.